

Pelerinul

Noiembrie
2008
Anul 1
Numărul 2

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă editat de
Cercul studenților "Acasă cu tinerii creștini"

8 pagini

Cugetări și citate despre Dumnezeu

- și, totodată, deasupra tuturor. (Fericitul Augustin)
- Dacă n-ar fi un singur Dumnezeu, n-ar fi Dumnezeu. (Sfântul Efrem Sirul)
- Cunoaștem firea divină prin lucrările Sale. (Sfântul Vasile cel Mare)
- Dumnezeu poate câte vrea, dar nu vrea câte poate. (Sfântul Ioan Damaschin)
- Dumnezeu este Rațiune și pricina întregii mișcări neîncetate și toate rațiunile își au în El stabilitatea neclintită și dinamismul fără de sfârșit. (Nichita Stithatul)
- Dumnezeu este începutul, mijlocul și sfârșitul oricărui bine. (Sfântul Marcu Ascutel)
- În Sine, Dumnezeu este Gândire necunoscută, Cuvânt negrăit și Viață necuprinsă. (Sfântul Maxim Marturisitorul)
- Dumnezeu este asemenea unui cerc ale cărui margini nu sunt nicăieri, iar al cărui centru este pretutindeni. (Fericitul Augustin)
- Dumnezeu este al tuturor. (Sfântul Ioan Scrarul)
- Dumnezeu este iubire. (Sfânta Scriptura)
- Fața Mea nu vei putea să Mi-o vezi ! (Sfânta Scriptură)
- Eu sunt Cel Ce sunt. (Sfânta Scriptură)
- Dumnezeu nu poate fi cuprins de mintea umană dacă ar fi cuprins, n-ar mai fi Dumnezeu. (Evagrie din Pont)
- Dumnezeu este în afara tuturor, nerămânând în afară; este în toate, dar necuprins de ele; este mai presus de toate, fără înălțare; este mai jos de toate, fără coborâre; este în toate

Din cuprins:

- ❖ Cugetări și citate despre Dumnezeu – pag. 1
- ❖ Sfinții prăznuiți – pag. 2
- ❖ Îndreptar de viață creștină – pag. 2
- ❖ Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 3
- ❖ Mărgăritare pentru suflet – pag. 4
- ❖ Evanghelia zilei – pag. 5
- ❖ Viața în parohie – pag. 6
- ❖ Plante din grădina Domnului – pag. 7
- ❖ Locuri binecuvântate – pag. 7
- ❖ Pagina micului creștin – pag. 8

SFINȚII PRĂZNUIȚI

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril (8 noiembrie)

Astăzi Biserica ne cheamă să cinstim pe Sfinții Îngeri și lucrarea lor în viața noastră și în lume. Despre îngeri, Biserica ne învață ca ei sunt "duhuri slujitoare" (Evrei, 1, 14), adică ființe fără de trupuri, slugi credincioase lui

Dumnezeu și totodată prieteni și ocrotitori ai noștri, puși de Dumnezeu, pe drumul anevoios de la leagăn, la patria noastră cerească, la "Cerul nou și pământul nou" ce vor să fie. Așadar, dacă îngerii se arată sub forme văzute, nu-i asta firea lor cea adevărată, forma văzută este un chip de împrumut, ei sunt "lumea nevăzută", "cerul".

Arhanghelul Mihail, de-a pururi lăudatul, păzind ca o slugă credincioasă, "credința către Stăpânul sau, s-a arătat adevărata căpetenie peste cetele celor fără de trupuri". Că, văzând cum a căzut vicleanul Lucifer, a lăudat cu glas pe Domnul tuturor și a zis: "Să luăm aminte, noi, care suntem făpturi, ce a pățit Lucifer, cel care era cu noi: cel ce era lumina, acum întuneric s-a făcut. Ca cine este ca Dumnezeu?" Mi-ca-El? Că, numele de Mihail asta însemnează: "Cine este ca Dumnezeu?".

Mihail Arhanghelul a fost rânduit de Atotputernicul Dumnezeu căpetenie a îngerilor buni și mare folositor și de bine făcător al mântuirii noastre și, luând chip văzut, s-a arătat multora, atât în Legea veche cât și în Legea nouă.

Împreună cu Sfântul Arhanghel Mihail serbăm astăzi și pe preafrumosul și înveselitorul **Arhanghel Gavriil**, că și acesta, luând chip văzut, multe faceri de bine a dăruit neamului omenesc, arătate în amândouă Testamentele.

Nimic nu laudă și iubește atâta Dumnezeu ca sufletul blând, smerit și recunoscător

Mai-marilor Voievozi ai oștilor cerești, rugămu-vă pe voi, noi, nevrednicii, ca prin rugăciunile voastre să ne acoperiți pe noi, cu acoperământul aripilor mării voastre celei netrupești, păzindu-ne pe noi cei ce cădem cu deadinsul și strigăm: izbăviți-ne din nevoi, ca niște mai-mari peste puterile celor de sus.

CU ALE LOR SFINTE RUGĂCIUNI, DOAMNE,
MILUIEȘTE-NE ȘI NE MÂNTUIEȘTE PE NOI.
AMIN

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

Cum trebuie să ne ducem la Sfânta Biserică?

În Sfânta Biserică trebuie să mergem cu o reverență foarte mare deoarece Sfânta Biserică este Casa Domnului, este un locaș sfânt în care se realizează toate slujbele creștine. Noi trebuie să mergem îmbrăcați cuviincios deoarece Însuși Dumnezeu ne spune aceasta prin Sfânta Scriptura.

În Vechiul Testament este scris în Deuteronom (22,5): „Femeia să nu poarte veșminte bărbătești, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeiești, că tot ceea ce face aceasta, urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău.”

Tot despre cum să mergem la Sfânta Biserică ne relatează și Întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel în capitolul 11, de la versetul 3 până la 10 care ne spune că: „Dar voiesc ca voi să știți că Hristos este capul oricărui bărbat, iar capul femeii este bărbatul, iar Capul Lui Iisus Hristos: Dumnezeu. Orice bărbat care se roagă sau proorocește având capul acoperit, necinstește capul său. Iar orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul neacoperit, își necinstește capul; căci tot una este ca și cum ar fi arsă. Căci dacă o femeie nu-și pune vâl pe cap, atunci să se și tundă. Iar dacă este lucru de rușine pentru femeie să se tundă ori să se radă, să-și pună vâl. Căci bărbatul nu trebuie să-și acopere capul, fiind chip și slavă a lui Dumnezeu, iar femeia este slava bărbatului. Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat, și pentru că n-a fost zidit

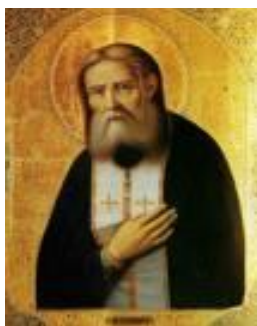
bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea, femeia este datoră să aibă (semn de) supunere asupra capului ei, pentru îngerii”

Dragele mele surori intru Domnul vă rog să vă conformați cu cele spuse în Vechiul și Noul Testament deoarece așa-i place Tatălui Ceresc și în felul acesta îi demonstrăm că vrem să fim la așternutul picioarelor Lui și că dorim să fim cu El atât în viața cea de toate zilele cât și cea veșnică unde ne așteaptă Fericirea cea veșnică. În încheiere aș vrea să vă spun că Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune în Omilia către Matei, că omul creștin este văzut prin mers, privire, îmbrăcăminte, glas, după cum este așezat părul. Dragii mei vă rog nu fiți părtași vieții acestui veac, fiți ai Raiului.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRIȚI

SCOPUL VIEȚII CREȘTINE

Sfântul Serafim de Sarov

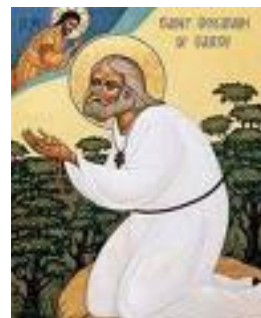

Așadar adevărata țintă a vieții noastre creștine este dobândirea Duhului Sfânt, în timp ce rugăciunea, privegherea, postul, milostenia și alte fapte virtuozose făcute în numele lui Hristos nu sunt decât mijloace.

Cum să-L dobândești?

Dobândirea este același lucru cu câștigarea. Știi ce înseamnă a câștiga bani? Cam același lucru este și cu Duhul Sfânt. În general, pentru oameni, scopul vieții este câștigul de bani. Boierii, pe deasupra, doresc și onoruri, distincții și recompense pentru serviciile aduse țării. Dobândirea Sfântului Duh este de asemenea un câștig, dar un câștig veșnic, izvorător de daruri; foarte asemănător câștigului vremelnic, și se obține prin aceleași mijloace.

Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu Omul, compară viața noastră cu o călătorie și activitatea pământească cu un negoț. Ne recomandă tuturor: Neguțătoriți până voi veni, răscumpărând vremea, căci zilele sunt rele (Lc 19,13; Efeseni 5,16). Cu alte cuvinte: grăbiți-vă să obțineți bunătățile cerești cu ajutorul bunurilor pământești. Aceste bunuri pământești nu sunt altceva decât fapte virtuozose făcute în numele lui Hristos și care ne aduc harul Sfântului Duh.

Ne vorbește părintele Ilie Cleopa

Despre neștiutele judecăți ale lui Dumnezeu

Cine se teme de Dumnezeu, nu-i place să ia avutul altuia. Cine se teme de Dumnezeu, nu se duce la femeia altuia și cu soția sa trăiește în curăție, după rânduiala Bisericii. Cine se teme de Dumnezeu, nu face avorturi, nu-i bețiv, nu-i tutungiu, nu-i bătaș, nu-i râvnitor de avere străină, nu-i nesupus, ascultă de stăpânirea statului, cinstește stăpânirea, după Apostolul Pavel: El dă celui cu cinstea, cinste; celui cu dajdia, dajdie; celui cu frica, frica; și nimănui cu nimic nu-i rămâne dator, decât să iubească pe Dumnezeu și pe aproapele. Cine se teme de Dumnezeu, nu doarme în

timpul Sfintei Liturghii, acasă, Duminica. Cine se teme de Dumnezeu, nu lasă copiii să crească în fărâdelegi; ci îi ceartă și-i îndreaptă, îi învață să se închine lui Dumnezeu, să postească, să meargă la biserică și să ducă viață curată în familie. Cine se teme de Dumnezeu, nu pierde vremea în deșert. Ori lucrează, ori se roagă lui Dumnezeu, ori citește Sfintele Scripturi, ori cugetă la judecata viitoare, la moarte, la răsplătă, la fericirea raiului și la iad. Cine se teme de Dumnezeu, iubește pe tot omul și ajută pe tot omul cu multă dragoste, când este în necazuri. Cine se teme de Dumnezeu, nu cruță averea să o dea la săraci. Cine se teme de Dumnezeu, are mare frică, nu numai să nu greșească cu lucrul sau cu cuvântul, lui Dumnezeu, ci și cu gândul. Dar de ce? Știe ce zice Duhul Sfânt: că Dumnezeu pe cele mai înainte gândite ale noastre le-a văzut și le vede. (Părintele Cleopa, vol 1).

MĂRGĂRITARE PENTRU SUFLET...

Există Dumnezeu?

Costache Ioanid

*Nu, nu suntem un vis, o întâmplare,
Un lut de sine, însuși frământat.
Cine ne-a zidit o Forță creatoare,
O-Nțelepciune fără de hotare.
Există Dumnezeu cu-adevărat!*

*Nu, nu suntem jivine-ntunecate,
Gonite de un bici ne'nduplecat.
Ci noi avem un duh și o libertate
Și-o inimă ce pentru ceruri bate.
Există Dumnezeu cu-adevărat!*

*N-ar fi simțit în veci de veci țărâna
Surâsul unui crin imaculat,
De n-ar fi-ntins Atotstăpânul mâna
Să umple-n noi de simțământ fântâna.*

Există Dumnezeu cu-adevărat!

*Avem cu noi Scriptura ca dovadă,
Avem minuni și semne ne'ncetat.
Iar cine vrea pe Dumnezeu să-L vadă,
Să stea în fața Lui pe baricadă!
Există Dumnezeu cu-adevărat!*

*Nu-i calea noastră veșnic însorită,
Nu-i viața totdeauna un palat.
Dar o trăim, căci merită trăită,
Când, peste lumea asta mărginită,
Există Dumnezeu cu-adevărat!*

*Nu, nu suntem neant! Ce fericire!
Supremul adevărat s-a revelat.
Iisus e-n noi, lumină și iubire.
Iar moartea e un zbor spre nemurire.
Există Dumnezeu! Ce minunat*

EVANGHELIA ZILEI - Ev. Luca 8, 41-56

Și iată a venit un bărbat, al cărui nume era Iair și care era mai-marele sinagogii...

Două minuni ale lui Iisus săvârșite în aceeași zi. Aceasta este evanghelia vestită nouă tuturor astăzi.

În această zi ne sunt înfățișate două categorii de oameni, la fel ca acum o săptămână în parabola săracului Lazăr. În prima categorie intră un om cu nume mare, Iair, mai marele sinagogii (v 41), ceea ce a făcut să-i rămână numele scris, dar care avea pe singura lui fiică pe patul de moarte, și din cea de-a doua categorie făcea parte o femeie simplă, săracă, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge (v 43), boală ce în poporul evreu, categorisea pe cea care o are ca fiind spurcată, însă aceasta fără nume. După cum spuneam, două categorii diferite.

Totuși istorisirea ne pune în față un fapt curios. Pe când Mântuitorul, împreună cu ucenicii mergeau spre casa lui Iair, în împresurarea mulțimii, această femeie nu așteaptă să intre în dialog cu Învățătorul, ci fură pur și simplu vindecarea, atingându-se pe la spate de poala Mântuitorului, și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei (v 44). Dar totuși cum este posibil să se întâmple așa ceva fără aprobarea Lui? Răspunsul este simplu: credința este cea care îi dăruiește vindecarea, căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de haina Lui și mă voi face sănătoasă (Matei 9,21). Iisus însă nu o lasă tăinuită din mai multe motive. Ar părea la început că o face pentru a primi laude, însă nu este acesta motivul, ci pentru a-i curma frica femeii, ca să nu trăiască neliniștită, fiind muștrată de conștiință că a furat darul. În al doilea rând, ca să-i îndrepte părerea ce o avea despre El, pentru că ea socotise că se poate tăinui de Hristos. În al treilea rând, ca să arate tuturor credința ei, pentru a o urma și alții. În sfârșit, prin femeia aceasta îl îndreaptă pe mai marele sinagogii, care începuse să-și piardă credința, iar prin aceasta să strice totul. Mai mult o laudă spunându-i Credința ta te-a mântuit (v 48), mai mult, după ce femeia s-a arătat, din spurcată ce era a devenit fiică a lui Dumnezeu, prin gura Mântuitorului.

În aceste momente mai marele sinagogii este anunțat că fiica lui a murit și să nu Îl mai cheme pe

Învățătorul (v 49). Această amânare a Mântuitorului, Îl poate face, de către unii, vinovat de această moarte, însă El nu vrea decât să facă mai clară dovada învierii. Vedem că amânarea și prelungirea unei dureri, suportate în cazul nostru de tatăl bolnavei, nu face altceva decât să aducă în casa lor o minune mai mare. La fel ca și la învierea lui Lazăr, tot așa face și cu fata lui Iair, spunându-le că fata doarme și nu a murit (v 52), pentru a ne învăța pe noi să nu ne temem de moarte, pentru că moartea nu e moarte, ci somn. După ce o i-a de mână și îi spune să se scoale, poruncește celorlalți să îi dea să mănânce iar după aceea stă la masă cu ei pentru a da cu precizie și dovada morții și dovada învierii. Și după aceasta mare minune El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat (v 56), ceea ce arată că nu slavă deșartă căuta, ci preamărirea Tatălui ceresc.

Tot așa se întâmplă și în ziua de azi, când foarte mulți după ce își cheltuiesc averile lor pe la doctorii lumești, la urmă când nu mai au ce mai face își aduc aminte și de Doctorul doctorilor, Iisus Hristos, Domnul nostru, și apelează la El ca o ultimă scăpare. La fel s-a întâmplat și cu femeia bolnavă, dar la care nu faptul că a furat vindecarea a fost un rău, ci faptul că a rămas în mulțime și nu a avut curajul să spună cât bine i-a făcut ei Domnul (Luca 8,39). Tot așa se întâmplă și cu bărbatul Iair, care deși era evlavios, totuși nu a știut unde să-și îndrepte evlavia, doar în momentul când cineva drag era pe patul de moarte și nu se mai putea face nimic.

Totuși noi să încercăm mai bine să preîntâmpinăm decât să vindecăm.

VIAȚA ÎN PAROHIE

După dezlegări

Poate sunt prea obosită să mă gândesc prea mult la ziua de mâine...dar, dragă cititor, după slujba de dezlegări, mai toți se simt ciudat. Cu atât mai mult cu cât și metabolismul omului resimte nevoia unei deconectări de realitatea înconjurătoare, pentru a se reface după truda zilei. După slujba de dezlegări însă, cu atât mai mult, deoarece este o solicitare în plus, a celui care vrea să răspundă pozitiv la provocarea de a rupe unele lanțuri cu care întinericul de dinafară încearcă să ne resoarbă, sau să pătrundă înăuntrul nostru.

Desigur taina preoției nu poate fi înțeleasă decât tainic; iar slujbele de exorcizare fiind atât de complexe implică această taină, pe care nu sunt în măsură să o creionez prin cuvinte. Și nici nu cred că Puterile Cerului ar fi încântate să privească spre un nou “bazilic babilonian”, dar cred că sunt bucuroase să vadă măcar disponibilitatea pentru efortul de a depăși aria încarcerărilor în care ne zbatem zi și noapte (indiferent de cât de mult conștientizăm).

Lucrurile ciudate ar fi explicate poate prin analogie cu viața unui cățeluș, care trăind mult timp în lanț, după ce e dezlegat nu trece de aria în care trăia pentru că nu știe că poate trece de ea odată eliberat. Unii dintre noi se comportă oarecum la fel, o vreme, alții diferit; și în mod oarecum surprinzător, deoarece nu e meritul celui în cauză, ci mila Domnului.

Mila Domnului cu noi toți! căci cu mic cu mare urmează să fim prezenți la liturghia de

sâmbătă dimineată. Deși e deja dimineată sărbătoririi Arhanghelilor Mihail și Gavril.

Da, deși simțim oboseală sau avem uneori sentimente nedefinite, deși uneori suntem desprinși de ceea ce este în jurul nostru, nu se poate să trecem indiferenți pe lângă cei dragi. Asta cu atât mai mult cu cât desigur aglomerația de multe ori transpune „personajele” într-o situație similară celei dintr-un stup de albine.

Dar, asta face parte din preaplinul bucuriei în astfel de momente, “albinele departe de stup mor” ar replica din nou părintele ca la una din minunatele predici. Da, o vorbă, o atingere, o întâlnire de priviri e suficient să întrețină dragostea dintre frați și atunci când sunt grăbiți; ba mai mult să îi facă să le fie dor unii de alții. Da, mă gândesc că nici mâine după liturghie Părintele n-o să vrea să ne zică prea multe, dar sunt convinsă că Dumnezeu n-o să ne lase lipsiți de cuvântul său cu care vrea să ne întărească și să ne pregătească pentru ce va mai urma.

Desigur aceasta ne va ajuta să ne facem și o radiografie a sufletului și să ne regăsim poziția în fața Creatorului. Adică trebuie să fim mereu direcționați spre destinația corectă chiar cu prețul unei mustrări. Ce binecuvântare din partea lui Dumnezeu! Așa daaa...și ce draguț că ne vom întâlni din nou în Biserică peste câteva ore ca și cum ne-am întâlni în Cer cu toții după câtva timp. Oare tu în locul meu, drag cititor nu crezi la fel?

PLANTE DIN GRADINA

DOMNULUI

TEIUL

Este un arbore cu frunze întregi, condiforme de la care se folosesc florile (galbene și puternic aromate).

Acțiune farmacologică: neurosedativ, antispastic și hipnotic, fluidificarea secrețiilor bronhice și calmarea tusei, fluidificarea sângelui.

Recomandări: stări de nervozitate, de agitație provocate de surmenajul intelectual, insomnii, bronșite, stări gripale, răceli, febră musculară, dureri renale, afecțiuni bucale și cearcăne.

Mod de administrare:

- infuzie (**ceai de tei**) 1-2 lingurițe la cană, 2-3 căni pe zi dintre care una cu 30 de min. înainte de culcare (Atenție! la bărbați, consumul în exces poate cauza sau agrava impotența)
- comprese călduțe cu infuzie, ținute 10-15 min.
- poate intra în formula ceaiurilor: calmant, sedativ, pectoral și sudofiric.

LOCURI BINECUVÂNTATE...

NR. 2.

Pe creștetul ros de intemperii al unei stânci uriașe, stă agățată cea mai mică mănăstire de pe Muntele Meteora, numită **Sfântul Nicolae Anapafsas**, adică Sfântul Nicolae Odihnitorul. Prima așezare monahală datează aici din secolul al XIV-lea. Adevăratul fondator a fost însă **Sfântul Dionisie cel Milostiv**, la începutul secolului XVI. Fresca, de mare calitate iconografică, este lucrată în prima jumătate a secolului al XVI-lea de monahul Teofan Cretanul, un exponent de seamă al Școlii Cretane de pictură. În prezent, mica mănăstire mai are doar câțiva monahi.

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează credincioșilor care vin în Casa Domnului de la Moșuni, județul Mureș.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă

Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu

Olimpia Burian, Stanciu Mirela

Pagina micului creștin

LEGENDE ȘI POVESTIRI

Daniel în groapa cu lei

În Vechiul Testament se povestește despre unul dintre cei mai mari profeți, înțeleptul Daniel. Cu peste 2500 de ani în urmă, cel mai mare imperiu din acele vremuri era condus de Regele Darius. Acesta locuia în cetatea Babilonului. El împărți regatul în mai multe provincii și numi la conducerea fiecăreia câte un bărbat destoinic. Dintre toți conducătorii numiți de Darius, Daniel era cel mai înțelept, întrecându-i pe toți cu priceperea și cu realizările sale. Ceilalți dregători au început să-l urască pe Daniel, din invidie căutând să scape de el. Văzând cât este Daniel de credincios, că nu trece o zi în care să nu se roage și să nu-i mulțumească lui Dumnezeu, ce s-au gândit? Au mers la Regele Darius și i-au spus:

- Măria ta, bine ar fi ca o vreme toată lumea din întreaga împărăție să nu se închine nimănui altcuiva decât ție!

Regele a fost încântat de vorbele meștesugite ale dregătorilor și a poruncit ca timp de 30 de zile nimeni să nu se roage și să nu i se închine decât lui.

Daniel, ca un bun credincios ce era, a continuat neabătut să se roage zilnic în **casa** sa. Dar ceilalți conducători tocmai asta așteptau. S-au dus degrabă la rege, spunându-i că cineva încalcă porunca sa și că trebuie pedepsit fără milă.

Regele a încuviințat imediat. Abia când a aflat că este vorba de Daniel, Regelui Darius i-a părut rău de hotărârea luată, căci ținea mult la Daniel, pentru înțelepciunea și priceperea sa. Dar hotărârea fusese deja luată, așa că trebuia îndeplinită pedeapsa. Soldații l-au luat pe Proorocul Daniel și l-au aruncat într-o groapă adancă, unde erau ținuti lei sălbatici și înfometați. Groapa a fost astupată și regele a dat poruncă să nu umble nimeni acolo până a doua zi.

Dregătorii au plecat multumiți că au scăpat în sfârșit de Daniel. Nimeni nu ar fi putut să scape din vâgăuna aceea, din ghearele și din colții leilor flămânzi, ce devorau pe oricine s-ar fi apropiat de ei.

A doua zi dimineață a venit împaratul și întreaga sa suită și a dat poruncă să fie scos trupul fără viață al lui Daniel.

Dar, minune! Din întuneric, de pe fundul acelei gropi adânci, s-a auzit glasul lui Daniel. I s-a aruncat o frânghie și a fost scos afară nevătămat. Nu avea nici măcar o zgârietură! În fața acestei minuni, Regele Darius a recunoscut:

- Mare este Dumnezeuul tău, Daniele, dar cum ai scăpat cu viață de acești lei însetați de sânge?

- Măria ta, Dumnezeu a văzut că nu am nici o vină și că pe nedrept s-a căutat pieirea mea, de aceea s-a milostivit de mine și m-a scăpat teafăr.

Dându-și seama ca acesta este adevărul, Regele Darius a vrut să facă dreptate. Așa că a poruncit să fie aruncați la lei conducătorii și dregătorii care complotaseră împotriva Proorocului Daniel, iar fiarele s-au repezit neîntârziat asupra lor.

Datorită credinței pe care o avea, datorită încrederii sale în dreptatea și în ajutorul lui Dumnezeu, Proorocul Daniel a scăpat teafăr și nevătămat din groapa cu lei, căci Dumnezeu îi apară pe cei nevinovați și, mai devreme sau mai târziu, le face dreptate!

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0728-179693, 0752-803304